

אמא שלי

האמת – לא קל לי לעמוד כאן היום ולדבר בפני קהל כל כך גדול. מי שמכיר אותי יודע שזה ממש לא אני..

אבל היום אנחנו כאן בגלל אמא שלי.

אמא שלי ושל אמיר ושל ארנה

וסבתא גאה של 17 נכדים ו-3 נינים.

הסיפור של אמא שלי (כפי שהיא כתבה), הוא סיפור של ילדות מוגנת ומאושרת בתקופה ארוכה ונוראה. זה סיפור של אישה בעלת אהבה למשפחתה שהאפילה על כל מכשול בדרך. של אדם בעל אידיולוגיה וערכים, שהובילו אותה לחיות כל כך אמיתי וקרוב לאדמה לאנשים ולטבע.

זה גם הסיפור של הוריה של אימי, הרמן ואליזבט, שבתובנה והקרבה עצמית השכילו להוציא את דן וגד האחים שלה, ואותה, מבעוד מועד מהגיהנום. אמא תמיד אמרה לנו שכיום, כשהיא אם וסבתא, היא לא מבינה איך הם שלחו ילדה בת 13 לבד לארץ זרה, לתרבות ושפה אחרים.

אמא הייתה האחרונה משבט רוזנדל/רון, ובכל מפגש של המשפחה המורחבת – במיוחד בביקורים בכפר רופין באזכרות לאבנר -הייתה גאה להזכיר את העובדה הזאת לכולם.

אמא תמיד התעקשה להסביר לנו שחשוב מאד ללמוד ולהתמקצע, ולמרות שהאמינה בערכי הקיבוץ שטענו לשיוויון – היא דחפה אותנו "לעשות משהו עם עצמנו". בשנים האחרונות עם השינויים שעברו על הקיבוץ, היו לנו לי ולאמא חילוקי דעות ואי הסכמות. האירועים שעברו על משפחתנו ועל הקיבוץ פתחו אצלי פצע עמוק. לאמא לא קל ולא נוח היה לשמוע את התחושה שלי. בשבילה הקיבוץ היה הכל. השינויים של השנים האחרונות השאירו אותה מאחור – "אתם רציתם – לא אנחנו". הקיבוץ שהיא הייתה בין מייסדיו היה חזות הכל.

היא אהבה את החיים שאחרי העבודה-כגננת. הרכיבה על אופניים, השחיה היומיומית בחודשי הקיץ, העבודה בגינה, וכמובן את הקרמיקה.

אבל האמת – הדבר הכי חשוב לאמא היה המשפחה.

המשפחה ושלוש בית, הובילו אותה פעמים רבות בטרמפים עד איתמר (שרחמנא לצלן) נמצאת בשטחים. היא היתה מוכנה לקבל את אורח החיים של ארנה ודוד ואפילו את העובדה שגרו מחוץ לקונצנזוס האידיולוגי שבו האמינה,

ומלבד שלא לאבד אותם. בזכותה הם למעשה חיים, כאן ואיתנו. היא זאת שהתעקשה לשמור על קשר בכל מחיר. ומאז היא כל הזמן היא נזכרה שביומולדת שלה חיכינו כמה שעות בטבריה, כדי שדוד יגיע עם הילדים, ולמחרת היה הפיגוע הנורא. כמה פעמים שמענו ממנה – איזה מזל שהוצאנו את הילדים. כאילו- ההיסטוריה חזרה על עצמה.

גם עכשיו כשהם גרים במושב קשת ברמת הגולן, אנחנו היינו הולכים לאט ועם המקלות הנורדיות בשבת, עד הבית שלהם, כדי לבלות איתם כמה שעות של עונג שבת.

אוי אמא- איך התרגשנו עד דמעות, כולנו, כשדינה ויהודה החליטו לקרוא לבנם השני אבנר. זה מסמל את המורשת שאמא ניסתה - והצליחה להנחיל. מעל 40 שנה אנחנו נוסעים כל המשפחה, פעמיים בשנה לכפר רופין, לאזכרה של אבנר. הדור השני התחנך על ברכי דמותו הכל כך מיוחדת, וזאת אמא שהיה לה כל כך חשוב להעביר את הכאב מצד אחד על נפילתו, והמיוחדות שלו מצד שני – גם לדור הבא. והנכדים- כאילו הכירו אותו אישית, למרות שכולם נולדו לאחר נפילתו, זה רק מאמא !

לא להאמין שעד לפני שנתיים שלוש, היא עוד סחבה את כולנו לסובב כנרת או גליל, באופניים. וכמה שהיא הייתה גאה לרכב בתחרות יחד עם בת-אל. סבתא ונכדה. לפעמים היא לא ממש ידעה את מיגבלות היכולות שלה והתרסקה עם האופניים באיזה ירידה תלולה שאמיר לקח אותה. רק בפסח שעבר כשיצאנו כל המשפחה ברגל (ואמיר באופניים) לג'ילבון, היא עוד השתעשעה באפשרות ללכת איתנו –"כי אני יכולה להעזר במקלות שלי". לגלות לכם סוד- גם אני כמעט נשארתי שם על צלע ההר..

תמיד בארוחות שבת, היא קודם כל נכנסת ובודקת –מי מהילדים הגיע - מהצבא מהמכינה, מהלימודים או מהעבודה בחו"ל. נעצבת כשמישהו עובד-ולכן לא יושב איתנו.

אמאל"ה יקרה –מי יישב עכשיו בקצה השולחן במקומך? בארוחה –מתעקשת לקבל "רק קצת" אוכל, אבל אחר כך מנשנשת מהצלחות. מיישמת הלכה למעשה את מה שאבא תמיד חינך אותנו: אסור להשאיר אוכל בצלחות.. בהמשך - כל הילדים מתקבצים סביבה עם התשבץ, מאתגרים אותה למצוא את התשובה הנכונה, למרות שהם כבר יודעים אותה.

היא כמו ציפור שתחת כנפיה היא שומרת על כל הגוזלים שלה ולא תוותר על אף אחד. כל כך חשוב באותה המידה. חייבת לדעת מתי מתן ורעות מגיעים

לביקור. והאם זה מסונכרן עם ההגעה של שָׁלוֹ – כדי ששוב נוכל לעשות צילום של כל הנכדים.

היא הייתה צעירה בת 90, שלמרות מיגבלות שמיעה רצתה לדעת מה כל אחד אומר. היא יודעת בדיוק מה עושה כל אחד מ - 17 נכדיה. גאה בכל אחד ושמחה בכל ביקור שלהם את סבתאלה (כפי שקראו לה).

בתקופה האחרונה לא היתה במיטבה וכל הזמן הרגישה מצפון על זה שהיא מכבידה עלינו. והילדים תמיד התגייסו באהבה ללוות אותה הבייתה להוריד את העלים מהגג בחורף, או להשקות את הצמחים.

ה - ח"י ימיה האחרונים היו לא פשוטים. אנחנו כל כך קיוונו שהיא כמו אבא תתאושש ותחזור אלינו. רצינו לקבל אותה – אפילו קצת מוגבלת ותלותית. והנכדים - יחד איתנו שלושת ילדיה, הגענו לכל ביקור ניסינו לדבר איתה לצחוק איתה. להראות לה תמונות של הנינים. לקרוא לה "נישט נורמל" שתחייך אלינו. ראינו בשלבים מסויימים את הניצוץ בעיניים שלה ואז שוב דאיכה. ידענו שהיא לא רצתה לחיות כך, אבל אנחנו באנוכיות שלנו לא רצינו לקבל. הרי איך בכלל אפשר לראות את העתיד בלי אמא/סבתא. היא תמיד פה שותפה מתעניינת.

ועכשיו יש לנו את הזיכרונות הכל כך רבים, מכוס התה על המרפסת, מנסיעות רבות שהצטרפה אלינו, מארוחות משותפות (זה לא קל עם הדוסים האלה..). ויש את התמונות והסרטונים. ויש את הבית שלה, שאליו נמשכנו כמו מגנט, כשרק שמענו שארנה דוד והילדים או אמיר וג'נט הגיעו.

אמאלה יקרה- את תחסרי לי כל כך.

דורית

